

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ': ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 475
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ'
ΤΗΛ. 628.280

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Νέος άπηνής διωγμός

Θλιβεραί ειδήσεις καταφθάνουν προσφάτως εκ τής Σοβιετικής Ένώσεως, πληροῦσαι τās ψυχάς τών άπανταχού Όρθοδόξων βαθυτάτης θλίψεως και όδύνης.

Η μαρτυρική Έκκλησία τής Ρωσίας ύφίσταται πάλιν νέον διωγμόν υπό του Κομμουνιστικού άθεισμού, όστις χρησιμοποιεί τὰ πλέον άνελεύθερα και πιεστικά μέτρα πρὸς έπιβολήν τής άθείας και παντελή έκρίζωσιν του θρησκευτικού συναισθήματος. Καί ό νέος αντίθρησκευτικός διωγμός, όν ύφίσταται ή πολυπαθής αύτη Έκκλησία, δέν είναι αύτήν τήν φοράν φανερός και αίματηρός, όπως προπολεμικώς, αλλά ύπουλος, καταχθόνιος, κρυφός, συστηματικός, έξικνούμενος μέχρι στερήσεως και του πλέον στοιχειώδους άνθρωπίνου δικαιώματος.

Αντιληφθέντες οι Σοβιετικοί, ότι ή θρησκεία είναι βαθύτατα έρριζωμένη εις τήν άνθρωπίνην ψυχήν, άνέλαβον γιγαντιαίαν προσπάθειαν, όπως εκρίζώσωσι ταύτην ολοτελώς από τήν ψυχήν του λαού.

Τό δέ καταπληκτικόν και άξιον προσοχής είναι, ότι ή έρυθρά προπαγάνδα προσπαθεί νά πείση τους άνά τόν κόσμον όπαδούς της, ότι ή θρησκευτική πίστις δέν διώκεται.

Η πραγματική αλήθεια όμως είναι, ότι ό κομμουνισμός είναι ό φοβερώτερος διώκτης του Χριστιανισμού και ιδιαιτέρως τής Όρ-

θοδοξίας. Τοῦτο καθίσταται δήλον εκ τής διακηρύξεως του Λεωνίδου Ίλίτσεφ, προέδρου τής ιδεολογικής έπιτροπής παρά τή Κεντρική Έπιτροπή του Κ.Κ.Ρ., όστις και έχει αναλάβει τὰ ήνία τής νέας αντίθρησκευτικής εκστρατείας. Οὔτος εις διαβόητον «Έκθεσί» του επί τών μέτρων, τὰ όποία πρέπει νά ληφθοῦν εναντίον τής Θρησκείας, τήν όποίαν έδημοσίευσε τὸ περιοδικόν «Κομμουνιστής» (17-1-64), (ίδε πλήρη Γαλλικήν μετάφρασιν εις τὸ περιοδικόν «Informations Catholiques Internationales», Μάρτιος 1964, σ. 15-31) ως έξής δικαιολογεί τήν νέαν εκστρατείαν κατά τής θρησκείας :

«Είναι αλήθές, ότι δέν ύπάρχει οὔδέν τὸ κοινόν μεταξύ του κομμουνισμού και τής θρησκείας.

Όσονδήποτε «καλλωπισμένη» και αν παρουσιασθῇ ή θρησκεία, τοῦτο δέν δύναται νά αλλάξῃ τήν φύσιν της ...

»Συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμά της, συμφώνως πρὸς τήν φύσιν της, συμφώνως πρὸς τήν αντικειμενικήν έννοιαν τών δογμάτων της, ύφ' όλας τās συνθήκας, ή θρησκεία ποραμένει μία ιδεολογία άντιεπιστημονική, ξένη πρὸς τόν κομμουνισμόν». Δέν εκλείπει λοιπόν μόνη της ή θρησκεία. Άς μή άπατώμεθα.

Πρέπει νά δράσωμεν ενεργητικώς διά νά

τὴν ξεριζώσωμεν. Δι' αὐτὸ—συνεχίζει ὁ Ἰλίτσεφ—ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος ὑπεχρέωσε τὰ ὄργανα αὐτοῦ «ὅπως θέσουν τέρμα κατὰ ἓνα τρόπον ὀριστικόν, εἰς τὴν παθητικότητα ἐναντι τῆς θρησκείας, νὰ ξεσκεπάσουν τὴν ἀντιδραστικὴν φύσιν αὐτῆς καὶ νὰ ἐπισημάνουν τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον αὐτὴ κάμνει, ἀποτρέπονσα μίαν μερίδα τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, ἀπὸ τὴν συνειδητὴν καὶ ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ».

Ἰδού λοιπὸν τὸ πρόγραμμα, ἡ τακτικὴ, αἱ ἀρχαί, τὰ ἐλατήρια καὶ αἱ βλέψεις τοῦ ἐρυθροῦ φασισμοῦ, ἡ **τελεία ἐξαφάνισις τῆς θρησκείας**.

Κατεδαφίσεις Ναῶν, δίωξις τῶν ἱερέων, ἐρήμωσις τῶν Μονῶν, κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, παρεμπόδισις τῆς τελείσεως τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ ἰδίως τῶν δύο μεγάλων Μυστηρίων, τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ἀπαγόρευσις εἰσόδου τῶν παιδῶν καὶ τῶν νέων εἰς τοὺς Ναοὺς, ἰδού οἱ στόχοι τῆς ἀντιχριστιανικῆς ἐκστρατείας τοῦ ἁθέου Κομμουνισμοῦ.

Καὶ ὡς μέσα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς τῶν ταύτης προπαγάνδας χρησιμοποιοῦν τὴν ἀτομικὴν ἐπαφὴν, τὰς διαλέξεις, τὸ ραδιόφωνον καὶ τὴν τηλεόρασιν, τοὺς διανοομένους καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς κοσμοναύτας καὶ τοὺς ἐξωμότες ἱερεῖς.

Τὸ ἔτος δὲ τοῦτο καταβάλλεται πρὸς τούτοις καὶ μία ἐντονος προσπάθεια πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν με **«λαϊκὰς ἑορτὰς»**.

Καὶ διερωτᾶται κανεὶς μετὰ τὰ ὡς ἄνω γραφέντα ποῖα τὰ ἀποτελέσματα καὶ οἱ καρποὶ τῆς ὅλης αὐτῆς δραστηρίου καὶ ἐντόνου ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας; Αἱ πεπλανημέναι μέθοδοι τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς θρησκείας καὶ πάντα τὰ μεσαιωνικὰ μέτρα καὶ ἡ ὠμὴ βία, ἅτινα χρησιμοποιοῦνται, ὅχι μόνον δὲν ὑποσκάπτουν τὴν βάσιν τῆς θρησκευτικῆς προπαγάνδας, ἀλλὰ ὅλως τοῦναντίον καταλήγουν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, εἰς τὴν τέλεσιν θρησκευτικῶν Ἀκολουθιῶν καὶ ἱεροτελεστιῶν μυστικῶν καὶ παρανόμων, εἰς τὴν δημιουργίαν δυσπιστίας καὶ δυσαρκείας πρὸς τὸ καθεστῶς. Τὸ δὲ πλέον ἀξιοθαύμαστον εἶναι, ὅτι ὁ μαρτυρικὸς καὶ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς ἀνθίσταται καὶ ὑπομένει τὸν νέον ἀ-

πηνὴ καὶ ὑπουλον διωγμὸν, στρεφόμενος ὅλον ἐν περισσώτερον πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ἀδιαφορῶν παντελῶς διὰ τὶς «λαϊκὰς ἑορτὰς» καὶ τὰ ἀθεϊστικὰ κηρύγματα. «Πρὸς κέντρα λακτίζουν» οἱ ἅθειοι προπαγανδισταὶ τοῦ Κομμουνιστικοῦ καθεστώτος τῆς Ρωσίας, διότι ἡ νεολαία ἀπεχθάνεται τὰς ἀντιθρησκευτικὰς ὁμιλίας, τὰ ἀθεϊστικὰ ἐντυπα καὶ τὶς «λαϊκὰς ἑορτὰς» καὶ κατὰ πληροφῶριαν δημοσιογράφου τῆς Σοβ. Ἐνώσεως ἡ **νεολαία ἰδίως μετὰ τὸ ἀπειθαρχο πνεῦμά της στρέφεται πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀκριβῶς, διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀνεξαρτησίαν σκέψεως**. Ἀδίκως καὶ σκοπίμως ματαιοπονοῦν οἱ κομμουνισταί, οἱ διώκται τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, διότι, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης, λαὸς ἄνευ θρησκείας καὶ πόλις ἀνιέρως οὐδέποτε ὑπῆρξαν. «**Εὖροις δ' ἂν ἐπιὼν πόλεις ἀτειχίστους, ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους, ἀοἴκους, ἀχρημάτους, νομίσματος μὴ δεομένας, ἀπείρους θεάτρων καὶ γυμνασίων ἀνιέρως δὲ πόλεως καὶ ἁθέου, μὴ χρωμένης εὐχαίς μὴ δ' ὄρκοις, μὴδὲ μαντείαις, μὴδὲ θυσίαις ἐπ' ἀγαθοῖς μὴδ' ἀποτροπαῖς κακῶν οὐδεὶς ἔστιν οὐδ' ἔσται γεγενῶς θεατῆς**» (Πλουτ. πρὸς Κολ. 31), λέγει ὁ Πλούταρχος.

Ἐκ τούτων καθίσταται φανερόν, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένη μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ οὐδὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Μόνον οἱ ἅθειοι κομμουνισταὶ πιστεύοντες τὴν ὕλην ὡς Θεὸν ἀπορρίπτουν πᾶσαν περὶ Θεοῦ καὶ θρησκείας ἰδέαν, ἐθελουφλοῦντες καὶ διακηρύσσοντες, ὅτι οὐκ ἔστιν Θεός. Τὴν θρησκείαν ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐμφυτεύσαντος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ταύτην ὡς ἀνάγκην ἀναπόδραστον καὶ ὡς πρωτογενῆ ἀρχὴν καὶ πόθον. Ἡ θρησκεία εἶναι ἀνθρωπίνη καθολικὴ ἰδέα ἐμφυτος εἰς πάντα ἀνθρώπον καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐσωτάτην φύσιν καὶ τὴν διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνθρώπος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ δυσapaλλάκτως ἔχει τὸν Θεὸν ὡς ὑψιστον αὐτοῦ θέλγητρον. Μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ὑφίσταται σχέσις τις συγγενείας **«τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν»**, εἰς νό-

ΜΟΝΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μοναχισμός και κοινωνική δράσις

Μέρος 12ον

Τὸ πολλὸν ἀγνοοῦντων τὰ περὶ τοῦ Μοναχισμοῦ ἢ διαστρεβλοῦντων ἐκ προθέσεως τὴν ἀλήθειαν, κατηγορεῖται οὗτος ὡς ἀπηρχαιωμένος καὶ ἀσυγχρόνιστος θεσμός, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς συνθήκας τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ νὰ προσφέρῃ θετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν Κοινωνίαν. Τὰ πρόχειρα ἐπιχειρήματα καὶ φληναφήματα ταῦτα τῶν πολεμίων τοῦ Μοναστικοῦ ἰδεώδους ἀποτελοῦν δεινὴν καὶ ἀσύστολον συ-

μος φυσικὸς ἔλξεως, πρὸς ὃν οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται διηνεκῶς νὰ ἀντιφθεγῇ. Ὡς τὰ φυτὰ στρέφονται φύσει πρὸς τὸ ζωογόνον φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὴν θερμότητα αὐτοῦ, ὡς ἡ μαγνητικὴ βελόνη δεικνύει πρὸς τὸν βόρειον πόλον, οὕτως ἔλκεται δυσάπαλλάκτως καὶ ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Πανταχοῦ ὅθεν ἀνακαλύπτομεν ἴχνη θρησκείας ἀναγόμενα καὶ πέραν τῆς ἀρχηγόνου καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐφόσον ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐξικνεῖται. Διισχυρίσθησάν τινες, ὅτι εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀνεκαλύφθησαν λαοὶ ἄνευ ἴχνους θρησκείας. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον καὶ πάλιν ἀπεδείχθη ψευδές, διότι οἱ ἰσχυρισμοὶ ἐκείνων ἐβασίζοντο ἐπὶ ἐλλειπῶν παρατηρήσεων. Ἡ φύσις καθ' ὅλου, ἡ παγκόσμιος ἱστορία, ἡ πρόνοια ἐπὶ ἐκάστου ἀτόμου, ἡ συνείδησις ἡμῶν, πάντα ταῦτα σάλπιγγος εὐηχότερον μαρτυροῦν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως.

Διὰ τοῦτο ὅς μὴ ταρασσώμεθα καὶ ἀνησυχῶμεν ἀκούοντες θόρυβόν τινα σήμερον ἐπεγειρόμενον καὶ διὰ λόγου καὶ συγγραφῶν ὑπὸ τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν, ὅτι «οὐκ ἔστι Θεός». Οἱ ἰσχυρότερον ὑλάκτουντες κύνες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν δάκνουν. Ἐμμείνωμεν στερροὶ ἐν τῇ πίστει ἡμῶν πάντες πρὸς τὸν Θεόν, ὅτι οὐδεὶς φόβος ἐκ τῶν προπαγανδιστῶν τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἀπιστίας ὅτι καὶ «**πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσι τῆς πίστεως**». Μάτην κοπιῶσιν πάντες οἱ ἄθεοι καὶ πολέμιοι τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου, καθότι «**ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς**».

κοφαντίαν ἐναντίον ἐνὸς Θεοῦ, ὅστις πολλαπλᾶς ὑπηρεσίας ἀνέκαθεν προσέφερε καὶ προσφέρει εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὁ Μοναχισμὸς βεβαίως ἐκ πρώτης ὀψεως παρουσιάζεται εἰς τοὺς ἄδαεῖς ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος μίᾳ ἄγονος καὶ ἀνωφελῆς ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῶν τοῦ κόσμου καὶ ἀπομόνωσις αὐτοῦ ἄνευ ὑψηλῶν ἰδανικῶν. Εἶναι ὀρθοὶ ὅμως αἱ ἀπόψεις αὗται καὶ δικαιολογοῦνται ἐκ τῆς πραγματικότητος; Πάντες οἱ βουλόμενοι νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν δύναται κάλλιστα νὰ πραγματοποιήσωσι ἐπισκέψεις εἰς Μονὰς καὶ Ἡσυχαστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ὁποίων ὅποσδήποτε θὰ μεταβάλλωσι γνώμην καὶ θὰ πιστοποιήσωσιν ἐκ τοῦ σίνεγγυς, διότι «**ὁ φ θ α λ μ οἱ πιστότεροι τῶν ὀτίων**», ὅτι αἱ Μοναὶ εἶναι γυμναστήρια τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, πνευματικαὶ δάσεις, σχολαὶ τῆς γνώσεως τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς κατὰ Θεόν, τόποι φιλοξενίας καὶ ἀγάπης, γαληνοὶ λιμένες, παλαιστραὶ πνευματικαὶ ὅπου τελοῦνται ὑπεράνθρωποι ἀγῶνες διὰ τὴν κάθαρσιν τῶν ἑσῶ καὶ τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ζῶμεν ἐν μέσῳ μιᾶς γενεᾶς ὑλόφρονος καὶ χαμαιζήλου, μοιχαλίδος καὶ διεστραμμένης, ἀσελγούς καὶ πεπτωκυίας, ἧς τὰ ἰδεώδη εἶναι μόνον ἡ θήρεσις τοῦ χρήματος, τῆς ἡδονῆς, τῆς δόξης. Παρ' ὅλον ὅμως τοῦτον τὸν καταπληκτικὸν πλεονασμὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν μεγίστην ἠθικὴν διαφθοράν, «**ἐπερπερισσεύει ἡ χάρις**» κατὰ τὸ θεόφεικτον λόγιον τοῦ θείου Παύλου «**ὁ ἔπλασέν ἡμᾶς ἐν ἁμαρτίᾳ, ὑπερπερίσευσεν ἡ Χάρις**». Αἱ σήμερον ὑπάρχουσαι Μοναὶ καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες τοιαῦται, αἵτινες παρουσιάζουσι μοναδικὴν ἀνθησιν καὶ πρόοδον, ἀποτελοῦσι τὴν μόνην ἀπομείνασαν ἐλπίδα διὰ τὴν ἀναχαίτιον τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς ἀπωλείας καὶ τῆς καταπτώσεως καὶ τὴν στροφὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ ἰδανικά τοῦ πνεύματος, τῆς ἀρετῆς, τῆς τελειότητος, τῆς σωτηρίας. Πᾶσαι αἱ Μοναὶ τῆς Ὁρθοδοξίας τείνουσι διὰ τῶν διαφερόντων ἀλλήλοις τυπικῶν καὶ κανονισμῶν νὰ προσφέρωσι εἰς τὸν Μοναστὴν τὴν σωτηρίαν, τὴν λύτρωσιν, τὴν εὐαγγελικὴν τελείωσιν. Παράλλῃως ὅμως πρὸς αὐτὴν τὴν αγωνιστικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν τελειοποίησιν τῶν «ἑσῶ», ἐνεργοῦσι τὸ ἀγαθὸν «καὶ τῶν ἑσῶ πρὸς τὰ ἑξῶ», διὰ ποικίλης καὶ ἐνθέρμου κοινωνικῆς δραστηριότητος εἰς τοὺς τομεῖς τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῆς νεολαίας, τῆς μεταλαμπαδεύσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν εἰς ψυχὰς ζώσας εἰς τὸ πνευματικὸν σκότος καὶ τὴν ἄγνοιαν. Ἰσως ὅμως ἐπειδὴ οἱ τῷ Θεῷ καθιερωμένοι Μοναχοὶ ἐργάζονται τὸ ἀγαθὸν ἐν τῷ κρυπτῷ, κατὰ τὸ Εὐαγγελικόν «**μὴ γινώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ**», ἵνα ἔχωσι «**πολὺν μισθὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς**», θεωροῦνται ὡς κηφίνες, ὡς ἀρηται τῆς ζωῆς, ὡς ἄχρηστα μέλη τῆς κοινωνίας. Ὅσοι, ὅθεν, ἐκ τῶν πολεμίων καὶ τῶν κατηγορῶν τοῦ Μοναχισμοῦ θέλουσι νὰ ἀννήψωσι καὶ νὰ διορθωθῶ-

Πνευματικαὶ θεωρίαι καὶ ἀναβάσεις

ΠΕΡΙ ΝΗΣΕΩΣ

Νῆψις ἐστὶ μέθοδος πνευματικῆ ἐμπαθῶν νοημάτων καὶ λόγων καὶ πονηρῶν ἔργων πάντα τὸν ἄνθρωπον σὺν Θεῷ ἀπαλλάτουσα χρονίζουσα, καὶ προθυμῶς ὀδευομένη χαρίζεται, καθ' ὅσον ἐφικτόν, καὶ μυστηρίων θείων καὶ ἀποκρύφων λύσιν ὑπάρχει τε πάσης ἐντολῆς παλαιᾶς τε καὶ νέας Διαθήκης ποιητικῆς, καὶ παντός, ἀγαθοῦ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος παρεκτικῆς. Αὕτη δὲ κυρίως ἐστὶν ἡ τῆς καρδίας καθαρότης, ἥτις διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν καλλονὴν αὐτῆς ἡ κυριώτερον εἰπεῖν, διὰ τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν σπανίζει σήμερον παννύχην ἐν Μοναχοῖς· ἦν ὁ Χριστὸς μακαρίζει λέγων· μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται. Τοιαύτη οὖν οὕσα πολλοῦ ἀγοράζεται. Νῆψις ἐν ἄνθρωπῳ χρονίζουσα, ὀρθοῦ καὶ θεαρέστου βίου ὁδηγὸς γίγνεται· τοῦτο καὶ ἐπίβασις θεωρίας, καὶ τὸ τριμερές τῆς ψυχῆς δικαίως κινεῖν ἡμᾶς ἐκδιδάσκει, τὰς αἰσθήσεις τε ἀσφαλῶς τηρεῖν, καὶ τὰς γενικὰς τέσσαρας ἀρετὰς ἐν τῷ μετόχῳ αὖξει. Ὁ Μέγας νομοθέτης Μωσῆς, μᾶλλον δὲ τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὑποδεικνύων τὸ ἀμειπτον, καὶ καθαρὸν, καὶ περιεκτικὸν καὶ ὑποποιὸν τῆς τοιαύτης ἀρετῆς καὶ διδάσκων ἡμᾶς, ὅπως ταύτης ἀρχεσθαι, καὶ ἐκτελεῖν δεῖ· μὴ γένηται ῥῆμα κρυπτόν ἐν τῇ καρδίᾳ σου· ἀνόμημα· ῥῆμα κρυπτόν τὴν μονολόγιστον ἔμφρασιν ὀνομάζων πράγματός τινος πονηροῦ μισοῦμένου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἦν δὴ καὶ προσβολὴν λέγουσιν οἱ Πατέρες, προσαγομένων τῇ καρδίᾳ παρὰ τοῦ Δια-

οι, ὡς στρέψωσι τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς εἰς τὸν ἐσωτερικὸν αὐτῶν κόσμον, ἵνα ἴδωσι τὴν εὐτέλειαν, τὴν πνευματικὴν ἀθλιότητα, τὴν πτωχείαν των. Τότε ἀληθῶς θὰ βεβαιωθῶσι, ὅτι οὗτοι «ὡς ἡ ἄλφα καὶ ὡς ἡ ὁmega» θὰ ἐκκοπῶσι καὶ θὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον πρὸς τιμωρίαν των δι' ὅσα κακῶς ἐπραξαν καὶ δι' ὅσα κακῶς ἐλάλησαν περὶ τῶν Μοναχῶν, τῶν ἐπιγείων ἀγγέλων καὶ οὐρανίων ἀνθρώπων, οἵτινες «τὰ πάντα λογίζονται σχίσματα» διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ὁ κατὰ Θεὸν ζὼν Μοναχὸς καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Νηπιτικὴν Πατέρας καὶ ἰδιαίτερα κατὰ τὸν Ἀββᾶ ὑψίστην εὐαγγελικὴν τελειότητα, σφύζεται κατὰ τοὺς Ἰσαὰκ καὶ ἄνευ ἔργων φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης. Πῶς λοιπὸν τοιμῶσι τινες καὶ ἀνοίγουν τὰ βέλγηλα χεῖλη των πρὸς κατασκευαστικὴν τοῦ Μοναστικοῦ Θεσμοῦ, τῆς ἀγγελολομῆτου διαγωγῆς τῶν Μοναχῶν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ μυρίπνοον ἄνθος τῆς εὐαγγελικῆς τελειώσεως; Ἀς λάβωσι ὑπ' ὄψιν των τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα πάντες οἱ ποικίλοντες πολέμιοι τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ὡς κλίνωσι ταπεινῶς τὸ γόνυ πρὸ ἐνός Θεοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς ὑψίστης Χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικότητος καὶ τὸ πλέον καλλίκαρπον καὶ εὐσχοφύλλον, δένδρον τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ γνώσεως.

βόλου· ἡ ἐπακολουθοῦσιν οἱ ἡμῶν λογισμοί, εὐθὺς παραφρανεῖσθαι τῷ νῷ ἐμπαθῶς τε αὐτῇ προσδιαλέγονται. Νῆψις ἐστὶν, ὁδὸς πάσης ἀρετῆς καὶ ἐντολῆς Θεοῦ, ἥτις καὶ καρδιακὴ ἡσυχία λέγεται καὶ ἀφαντάστως τελειωθείσα, φυλακὴ τοῦ νοῦς ἡ αὐτή. Οὐχ ὁρᾷ φῶς ἡλίου ὁ γεννηθεὶς τυφλός, οὕτως ὁ μὴ ὀδευὼν ἐν νήψει, οὐχ ὁρᾷ πλουσίως τὰς μαρμαρυγὰς τῆς ἀνωθεν χάριτος· οὔτε ἐλευθερωθήσεται ἐκ πονηρῶν καὶ μισητῶν τῷ Θεῷ ἔργων τε καὶ λόγων καὶ ἐννοιῶν οἱ οὐκ ἐλευθερίῳ τρώπῳ ἐν τῇ ἐξόδῳ τοὺς ταρταρέους παρελεύσονται ἀρχοντας. Προσοχὴ ἐστὶ καρδιακὴ ἀδιάλειπτος ἡσυχία ἀπὸ παντός λογισμοῦ, Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν ἀεί, καὶ ἀενάως, καὶ ἀδιαλείπτως μόνον αὐτὸν ἀναπνεύουσα καὶ ἐπικαλουμένη· αὐτῷ τε ἐξομολογουμένη, τῷ ἐξουσίαν ἔχοντι μόνῳ συγχωρεῖν ἁμαρτήματα, περιττυσομένη συνεχῶς Χριστῷ δι' ἐπικλήσεως, κρυπτῶς μόνῳ τῷ τὰς καρδίας ἐπισταμένῳ τοὺς ἀνθρώπους τε παντοῶς λαθεῖν πειρωμένη ἡ ψυχὴ τὴν γλυκύτητα αὐτῆς καὶ τὸν ἔνδον ἀγῶνα μήποτε ὁ πονηρὸς λαθὼν εὐδοκίῃ λογισμοῦ πῆξις καὶ στάσις αὐτοῦ ἐν πύλῃ καρδίας· ὅς τοὺς ἐρχομένους λογισμοὺς κέλπτως ὁρᾷ καὶ ἀκούει τί μὲν λέγουσι, τί δὲ ποιοῦσιν οἱ φόνιοι· καὶ τίς ἐστὶν ἡ ἐγγλυφεῖσα καὶ στηλωθεῖσα μορφὴ παρὰ τῶν δαιμόνων καὶ πειρωμένη δι' αὐτῆς φανταστικῶς ἀπατῆσαι τὸν νοῦν. Ταῦτα γὰρ φιλοπονούμενα, τὴν πείραν τοῦ νοητοῦ πολέμου ἐπιστημονῶς ἄγαν ἡμῖν, ἐὰν θέλωμεν δεικνύουσι. Ἦν οἶδε γεννᾶν φόβος ὁ διττός, καὶ ὑπὸ Θεοῦ ἐγκατάλειψις, καὶ αἱ παιδευτικαὶ τῶν πειρασμῶν συμβάσεις συνεχεῖαν ἐπιστατικῆς προσοχῆς, ἐν τῇ ἡγεμονικῇ τοῦ ἀνθρώπου, πειρωμένου τὴν πηγὴν φράσαι τῶν κακῶν λογισμῶν καὶ ἔργων δι' ἦν καὶ ἐγκαταλείψεις καὶ οἱ ἀδόκητοι ἀπὸ Θεοῦ πειρασμοί, πρὸς τὴν ἡμῶν τοῦ βίου διόρθωσιν· καὶ μάλιστα τοῖς γενομένοις τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ καλοῦ τούτου καὶ ἀμελοῦσιν ἡ δὲ συνέχεια γεννᾷ ἔξιν· ἡ δὲ φρεσὶν τινὰ πυκνότητα νήψεως· ἡ δὲ θεωρίαν τέως τοῦ πολέμου ἡρέμα κατὰ ποιότητα γεννᾷ ἦν διαδέχεται ἐπίμονος Ἰησοῦ εὐχή, καὶ ἀφάνταστος νοὸς γλυκεῖα ἡρεμία, καὶ κατὰστάσις ἐξ Ἰησοῦ συνεστῶσα. Ἰσταμένη καὶ ἐπικαλουμένη διάνοια Χριστὸν κατὰ τῶν πολέμων, καὶ καταφεύγουσα εἰς Αὐτόν, οἷον θῆρ τις κυκλωθεὶς ὑπὸ κυνῶν πολλῶν, καὶ ἀντιστάσας, ἐαυτὸν ἐν ὀχυρώματι, πόρρωθεν δὲ νοητῶς τοὺς νοητοὺς λόγους τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν προβλέπουσα· καὶ διὰ τὸ συνεχῶς ἐντυγχάνειν τῷ Εἰρηνοποῦ Ἰησοῦ κατ' αὐτῶν ἄτρωτος ἐξ αὐτῶν διαμένουσα.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἐκ τῶν ἀθανάτων συγγραμμάτων τοῦ Κ. Κοϊδάκη

Περὶ ἀναστήσεως τῶν νεκρῶν

Διὰ τοῦ α' ἄρθρου τοῦ Συμβούλου τῆς Πίστεως: «Π ρ ο σ δ ο κ ῶ ἀ ν ά σ τ α σ ι ν ν ε κ ρ ῶ ν» πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι κατὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Κυρίου Παρουσίας γενήσεται ἀνάστασις τῶν νεκρῶν σωμάτων πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων ἐκοιμήθησαν καὶ κοιμηθήσονται ἀδιακρίτως τόπου καὶ χρόνου, θρησκείας καὶ γένους, ἵνα σὺν σώματι αὐτοῦ κριθῇ πᾶς ἄνθρωπος. Πρὸς τούτοις διδασκόμεθα, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ ὑπάρχωσι καὶ ζῶντες εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἀποθάνωσι καὶ δὲν θὰ γνωρίσωσι θάνατον, ἀλλὰ θὰ μεταλλαγῶσι σωματικῶς, τ.ἔ. τὰ σώματα τῶν ζώντων θὰ γίνωσιν ὅμοια πρὸς τὰ ἐγεροθησόμενα σώματα τῶν κεκοιμημένων. Ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην γενήσεται ἡ ἀνάστασις τῶν σωμάτων τῶν κεκοιμημένων καὶ ὅτι θὰ ὑπάρχωσι καὶ ζῶντες, τοῦτο δηλον γίνεται ἐκ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐν οἷς λέγει: «ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλῃς κτλ.» (Α' Θεσ. 4, 16). Τὴν διδασκαλίαν ταύτην περὶ τῆς ἀναστάσεως ἀπαντῶμεν καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ (πρβλ. Ἰωβ 19, 25 Δαν. 12, 2 Ἠσ. 26, 19 καὶ ἄλλαχού). Τὰ δὲ «Ὅ τ ῶ κ ἀ ν α σ τ ῆ σ ο ν τ α ἰ ἀ σ ε β ε ῖ ς ἐ ν κ ρ ῖ σ ε ι ς» (Ψαλμ. 1, 5) καὶ «Ὅ τ ῶ ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται» (Ἰω. 5, 24) σημαίνουν τὸ μὲν, ὅτι οἱ ἀσεβεῖς δὲν θὰ ἀναστηθῶσι καὶ θὰ σταθῶσιν εἰς κρίσιν πρὸς αἰώνιον ζωὴν, ἀλλὰ θὰ ἀναστηθῶσι καὶ θὰ σταθῶσι εἰς κρίσιν πρὸς κακοδαμονίαν, τὸ δέ, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν σωμάτων τῶν δικαίων οὗτοι δὲν θὰ σταθῶσι πρὸς κρίσιν δι' αἰώνιον κακοδαμονίαν, ἀλλὰ πρὸς κρίσιν δι' αἰώνιον ζωὴν.

Θὰ ἀναστηθῶσιν ἄρα πάντες, ἀγαθοὶ καὶ κακοί, πρὸς κρίσιν ἀφοῦ μάλιστα ὁ Κύριος λέγει: «ὅτι πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ... καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φανῶτα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (Ἰω. 5—29).

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν γενήσεται συγχρόνως τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Χριστοῦ Παρουσίᾳ, ὁπότε ὁ Κύριος «ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης, καὶ ἐπισυνάξουσιν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἀπ' ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν» (Ματθ. 24, 31)... Τίνι δὲ τρόπῳ θέλει γίνεσθαι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν σωμάτων, τοῦτο εἶναι ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς καὶ γνωστὸν εἰς τὴν πανσοφίαν

καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐξ οὐκ ὄντων ἐδημιούργησε τὸν κόσμον διεπόμενον μετὰ τὸσον θαιμιασίων καὶ ἀπορρήτων συνθηκῶν τῆς πανσοφίας καὶ παντοδυναμίας αὐτοῦ, ὀλιγώτερον δύσκολον εἶναι τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ εἶναι καὶ εἰς ὑπαρξιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξ ἀνυπάρχοντων δημιουργηθὲν καὶ ὑπάρξαν μετέβη κατὰ τὴν θέαν αὐτοῦ βουλὴν ἐκ τῆς ὑπάρξεως εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν.

ΠΟΙΑ ΑΡΑΓΕ ΕΣΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΑΣΤΗΘΗΣΟΜΕΝΑ ΣΩΜΑΤΑ;

Τὰ ἀναστηθησόμενα σώματα ἔσονται τὰ αὐτὰ κατ' οὐσίαν πρὸς τὰ πρὸ τοῦ θανάτου σώματα... Οὐχ ἦντον ὅμως διάφορα ἔσονται τῶν πρὸ τοῦ θανάτου κατὰ τὰς ιδιότητες, ἔσονται δηλ. ἀνεξάρτητα τῶν τοῦ κόσμου τούτου συνθηκῶν, ἀπηλλαγμένα τῶν υλικῶν ἀναγκῶν, βρώσεως, πόσεως, ὕπνου, θανάτου κλπ., πνευματικά, ἄφθαρτα πλέον... καθὼς ἀποδεικνύει τοῦτο ὁ Κύριος λέγων: «Ἐν τῇ ἀναστάσει... ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ εἰσι» (Ματθ. 22, 29). Ρητῶς δὲ καὶ σαφῶς ἐκτίθησιν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν οἷς λέγει: «Σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονησάσι οὐ δύνανται, οὐδὲ φθορὰ (δηλ. τὸ φθαρτὸν σῶμα) τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ». Διὰ τοῦτο «πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα κληρονομεῖ». Διὰ τοῦτο «πάντες ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι» σαλπίσσει γὰρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐγεροθήσονται ἄφθαρτοι καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα· δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο (ὃ δηλ. φέρομεν σῶμα πρὸ τοῦ θανάτου) ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» (Α' Κορ. 15, 50 κ.ἑξ.).

Η ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κατὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν συμβήσεται καὶ ἡ συντέλεια καὶ ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου. Ὑπὸ συντέλειαν τοῦ κόσμου ἐννοοῦμεν οὐχὶ καταστροφὴν τῆς ὁρατῆς κτίσεως καὶ ἐπιστροφὴν αὐτῆς ἐκ τῆς ὑπάρξεως εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, ἀλλ' ἀπαλλαγὴν μὲν ἐκ τῶν φυσικῶν κακῶν, εἰς τὰ ὁποῖα, ἡ φύσις ἅπαντα ὑπετάγη διὰ τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων εἰς τὸ κακὸν (Ρωμ. 8, 19—22), ἀνακαίνισμὸν δὲ ἐπὶ τὸ ἀφθαρτότερον καὶ πνευματικώτερον. Περὶ τοῦ ἀνακαίνισμοῦ τούτου ὁ Ἀπόστ. Πέτρος λέγει: «Ἦξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ἣ οἱ οὐρανοὶ ροιζήρδον παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσονται... Καίνους δὲ οὐρανούς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπαγγέλμα αὐτοῦ προσδοκώμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ». (Β' Πέτρ. 3, 10—13). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Ἡ ἀποκαταδοχία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται. Τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη οὐχ ἐκούσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐ-

Ἑυταῖοι εἰσφοραὶ

Μέσω τοῦ Σεβασμιωτάτου Γεροντίου		Σάββας κλπ. Μοναχοὶ	
Ἀνώνυμος Ἄννα	500	Παπαδοπούλου Σοφία καὶ Γεώργιος	250
Κισκήρα Στανρούλα	50	Μπαρούξη Μαρία	200
Ἀνώνυμος Κυρία	300	Πρωθ. Μιχαὴλ Σαββόπουλος	100
» »	100	Θεόδωρος Παπαδόπουλος	500
Κανάρια Δέσποινα	100	Γερμανικοῦ Γεώργιος	200
Σινάδι Στρατηγίνα	50		50
Παρασκευόπουλος Δημήτριος	200		11.710
Ἀφοὶ Παρασκευοπούλου	300	Μέσω τοῦ κ. Ἀντωνάτου Παναγ.	
Ἰγνάτιος κλπ. Μοναχοὶ	200	Ἀπὸ διαφόρους	80
Κοτρούπης Π.	150	» Κυρ. Στέλλα	40
Κονταλέζος Ἰωάννης	4.000	» διαφόρους	100
Παράρτημα Κολωνοῦ	150	» Κύρ. Χαράλαμπος	70
Δημητριάδου Ἑλένη	60	» διαφόρους	250
Ἱερ. Κατσίλας Δημήτριος	2.000	» Κύρ. Νικόλαος	50
Δήτρου Ἀσημίνα	750	» διαφόρους	350
Ἰ. Ν. Προδρόμου	400	» Κύρ. Χρῆστον	40
Μετῆς Εὐάγγελος	50	» Ἡρώιδα Μητέρα	70
Κοντογιάννης Γεώρ.	150	» Μητέρα ἀνώνυμον	50
Λαζάρης Γεώρ.	50	» διαφόρους	130
Θεοδωρόπουλος Ἀρσένιος	500		1.230
Μπουῆρας Γεώργιος	100	Μέσω τῆς Μοναχῆς Μαγδαληνῆς	
Ἱερ. Χρυσάνθος	250	Ἀρετὴ Λαχανᾶ	50

λευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. 8, 19—21).

ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Ἀξιοὶ πολλῶν ἐπαινῶν καὶ συγχαρητηρίων τυγχάνουσι 1) Οἱ αἰδεσ. Νικόλαος Μουτσάτσος, ἐφημέριος Ἀγ. Ἀχιλλίου — Ἀθηνῶν καὶ ὁ Π. Εὐθύμιος ὑποτακτικὸς τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη Σέδες — Θεσσαλονίκης, οἵτινες ἐνέγραψαν ἄνω τῶν 40 συνδρομητῶν καὶ 2) ὁ ἐκ Λαμίας ἐνάρετος ἀδελφὸς κ. Δημήτριος Κ. Καρκάνης, ὅστις ἐνέγραψε δι' ἐξόδων τοῦ 20 νέους συνδρομητὰς εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδόξιας».

Τοιοῦτος εὐγενὴς ζῆλος καὶ τοιαύτη προθυμία πρέπει νὰ τύχωσι μιμήσεως ὑπὸ τῶν πραγματικῶν ζηλωτῶν, διότι ἡ περαιτέρω ἐξάπλωσις καὶ διάδοσις τοῦ ὁργάνου τούτου τῆς Ὁρθοδόξιας θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μεταλαμπάδευσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν καὶ εἰς ἄλλας ψυχάς, αἵτινες ζῶσι μακρὰν τοῦ φωτὸς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀσεθείας καὶ τῆς κακοδοξίας.

Μόνον ἡ Ὁρθοδοξία δύναται νὰ παράσχῃ εἰς τὴν διαφασμένην ἀνθρωπίνην ψυχὴν τοῦ 20ου αἰῶνος τὴν πραγματικὴν χαρὰν καὶ τὸ «ἔδωρ τὸ ἀλλόμεινον εἰς ζωὴν αἰώνιον».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγρος 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ἀρετὴ Λαχανᾶ	50
Βιολέτα Παπᾶ	60
Διάφοροι	85
Μαρία Βουραντᾶ	100
Διάφοροι	40
Μαρία Πουλᾶκη	200
Φωτεινὴ Σισαμίδου	200
Διάφοροι	80
Ἀνώνυμος	250
Ἑλένη Βασιλάκου	50
Πετρούλα Κακλαμάνου	50
Μαρία Φραγκοπούλου	40
Μοναχὸς Κοσμᾶς	100
Ἀγγελικὴ Ἀναστασίου	220
Μαρία Βουγιουκλοπούλου	50
Ἀγγελος Μαρσούλης	100
Διάφοροι	50
Μαρία Μπίζη	50
Διάφοροι	45
Λέλα Τζανετουλάτου	50
Διάφοροι	50
Μαρία Κουφοπαντελῆ	50
Φλώρα Βαφέα	50
Διάφοροι	100
Σοφία Πανταλέων	100
Μαρία Πουλᾶκη	100
Μαρία Μπίλη	50
Μαρία Τσικίρη	200
Αἰκατερίνη Ζηλάτου	100
Αὐγουστὴς Μαρασόλης	100

2.770

Σύνολον 15.710
ἐκ προηγουμένων 312.301

Γενικὸν σύνολον 328.011

Περὶ Φιλοδοξίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἐωσφόρος, μόνῃ ἡ λέξις αὕτη ἐκφαίνει τὸν ἔξοχον ἔχοντα κάλλος καὶ τὴν ἀπαστρέπτουσαν δόξαν καὶ λαμπρότητα, δι' ὧν ὁ Θεὸς περιέβαλε καὶ κα-

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίς

Ἐκ τοῦ Ἑδεργετικοῦ

Κάποιος χριστιανὸς σ' ἓνα χωριὸ ἐῖχε ἓνα μικρὸ περιβολάκι. Τὸ καλλιεργοῦσε κ' ἀπὸ ὅ,τι τοῦ ἀπέδιδε, κρατοῦσε τόσα μόνον, ὅσα τοῦ ἐχρειάζοντο νὰ συντηῇται πτωχικά. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἔδινε στοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνη. Μὰ κάποτε ὁ Διάβολος γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ καλὸ, ἄρχισε νὰ σπέρνῃ ζιζάνια στὴ ψυχὴ του. Τοῦ ψιθύριζε λοιπὸν στὸ νοῦ.

—Βάλε λίγα χρήματα στὴν ἄκρη γιὰ τὰ γεράματά σου. Μπορεῖ νὰ σοῦ ἔλθῃ καὶ καμμιὰ ἀρρώστεια καὶ νὰ μὴν εἶσαι σὲ θέσῃ νὰ ἐργάζεσαι.

Παρασύρθη ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς του. Περιώριζε σιγὰ - σιγὰ τὶς ἐλεημοσύνας του γιὰ νὰ κἀνῃ οἰκονομίες. Μὲ τὸν καιρὸ γέμισε ἓνα μικρὸ κιοῦπι μὲ χρυσὰ νομίσματα. Ὅταν τὸ ἔθαψε ἱκανοποιημένος σ' ἓνα λάκκω τοῦ περιβολιοῦ του, γιὰ νὰ τὸ ἔχῃ στὰ γεράματά του, τοῦ ἦλθε ξαφνικὰ βαρεὶα ἀρρώστεια καὶ σάπισε τὸ πόδι του. Ἔθεψε ἔτσι τὸ κιοῦπι πολὺ γρήγορα γιὰ νὰ ξοδεύῃ τὶς οἰκονομίες του σὲ γιατροὺς καὶ φάρμακα, χωρὶς ὠφέλειαν ὅμως. Τὸ πόδι χειροτέρευε κ' οἱ γιατροὶ πῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ κόψουν.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὠρίστηκε ἡ ὁδὸν-νησὶ ἐγχείρησις πῆρε κοντὰ στὸ κορεβθῆταί του ὁ κηπουρὸς τὸ κιοῦπι του κ' ἄρχισε νὰ μετρᾷ καὶ νὰ ξαναμετρᾷ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς οἰκονομίας του ποὺ θὰ ἔδινε τὴν ἐπομένη στοὺς γιατροὺς γιὰ νὰ τὸν ἀρήσουν χωρὶς πόδι. Εἶχε τώρα πικρὰ μετανοήσῃ ποὺ στήριξε πὺδ πολὺ τὶς ἐλπίδες του στὰ χρυσὰ νομίσματα παρὰ στὸν Κύριόν του καὶ τὸν παρακαλοῦσε μ' ὅλη τὴν ψυχὴ του νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Καθὼς προσευχόταν κ' ἔκλαιγε παρουσιάστηκε μπροστά του Ὁ Ἅγιος Ἀγγελος.

—Τὰ χρήματα ποὺ σῖναξες στερεῶντας τα ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς, σοῦ χρησίμευσαν σὲ τίποτε; Τὸν ρώτησε μὲ αὐστηρὴ φωνή.

—Ὁχι, κύριέ μου. Ἀναγνωρίζω πὼς ἔσφαλα. Ὁ, ἐὰν τόχω συγγνώμης δὲν θὰ ξαναπέσω στὸ ἴδιον σφάλμα. Μόνο ἡ ἐλπίδα εἰς τὸν Θεὸν εἶναι σταθερὴ καὶ θεαία, φώναξε ὁ δυστυχὴς μὲ ὅλο τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του.

Τότε ὁ ἀγαθὸς Ἀγγελος ἄγγιξε τὸ πονεμένο πόδι καὶ παρעוῦθὺς τὸ ἐθεράπευσε. Τὸ πρωτὶ ποὺ πῆγαν οἱ γιατροὶ μὲ τὰ χειρουργικὰ τοὺς ἐργαλεῖα νὰ τὸν ἀκρωτηριασούν, τὸν βρῆκαν ὑγιέστατο νὰ σκάβῃ τὸ μικρὸ του περιβόλι.

τεκόσμησεν αὐτόν. ὁ Ἐωσφόρος, ἦν ὁ ἄρχων τοῦ ὑπερτάτου ἀγγελικοῦ τάγματος, ἔχων ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ἐξουσίαν μυριάδας μυριάδων ἀγγέλων, καὶ πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ παριστάμενος, ἥστραπε λάμπων ὡς ὁ πρωτὶ ἀνατέλλων ἥλιος. Ἀλλ' ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας ἐλαυνόμενος καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν δόξαν καὶ τιμὴν, ἣν εἶχεν ἐν τῷ παραδείσῳ, λειτουργῶν τῷ Θεῷ καὶ προπορευόμενος πασῶν τῶν θείων ἐπουρανίων δυνάμεων, ἐζήτησε νὰ στήσῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπεράνω τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου καὶ νὰ γένηται ὅμοιοι τῷ Θεῷ. «*Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι, εἶπεν, ἐπάνω, τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου... ἀναβήσομαι ἐπάνω τῶν νεφελῶν, ἔσομαι, ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ*». (Ἡσαΐου ιδ'. 13—14). Ἀλλ' εὐθὺς, ὡς συνέλαβε τὴν ἰδέαν ταύτην τῆς φιλοδοξίας, κατεκοιμήνησθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸν Ἄδην, συμπαράστυρας μεθ' ἑαυτὸ καὶ πάντας τοὺς ὁμοφρονήσαντας αὐτῷ πονηροὺς ἀγγέλους· καὶ οὕτως ἕνεκα τῆς φιλοδοξίας αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ὑψίστης ἐνδόξου θέσεως μετέπεσεν ἀποτόμως ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδλιότητα καὶ συμφοράν. Ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ φιλοδοξία δὲν ἐπῆνεγκε μόνην τὴν πτώσιν τοῦ Ἐωσφόρου, ἀλλὰ παρήγαγεν ἐν τῇ πεπωρωμένῃ διανοίᾳ αὐτοῦ, τὸν φθόνον, τὴν ραδιουργίαν, τὸ ψεῦδος καὶ ἄλλα παρόμοια πάθη ἐξ Ἰσοῦ ἐπικίνδυνα καὶ τρομερά, ὅσον καὶ αὕτη ἡ ἐπάρατος φιλοδοξία.

Οἱ πρωτόπλαστοι ἔζων ἐν τῷ παραδείσῳ ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ἀπολαύοντες πάσης μακαριότητος· ἀλλ' ὁ μοχθηρὸς Διάβολος, μὴ ἀνεχόμενος βλέπειν αὐτοὺς ἐν τοιαύτῃ εὐδαίμονι καταστάσει, φθονεὶ καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ δολοφονήσῃ αὐτοὺς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς· ὡς μέσον δὲ αὐτὴν τὴν στυγερὰν φιλοδοξίαν μεταχειρίζεται. Δὲν θὰ ἀποδάνητε, λέγει εἰς αὐτούς, ἐὰν φάγητε ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, ἀλλὰ θὰ ἀνοιχθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν, καί, θείας, οὕτως εἰπεῖν, προσκτώμενοι ἰδιοτήτας, θὰ ἦσθε ὡς Θεοί, γινώσκοντες τὰ πάντα. (Γεν. γ'. 4—5). Τοιαῦτα δόλω καὶ πανουργία εἰπὼν ὁ Σατανᾶς, ἐν σχήματι ὁφθαλμοῦ ἐμφανισθεὶς, ἐπληξε τὴν εὐαίσθητον χορδὴν τῆς πάντῃ ἀθώας καὶ καθαρᾶς καρδίας τῶν γεναρχῶν ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ τὴν τῆς γυναικός. Ἀλλὰ φεῦ! ὅποιοι Θεοὶ ἐγένοντο! Ἀγγελος Κυρίου μετὰ φλογίνης ρομφαίας ἐξεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ εὐλογημένου ἐκείνου κήπου τῆς Ἐδέμ· καὶ ἀντὶ τῆς προσδοκωμένης περιβολῆς θείων ἰδιοτήτων, ἀπώλεσαν καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν καὶ μακαριότητα αὐτῶν, καὶ ὑπέκυψαν εἰς τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου. Ἀλλ' εἰς μάτην ἡ παράβασις ἐγένετο, θλίψεις καὶ ὁδύνη ἐπῆλθον, καὶ ὁ θάνατος ἦν ἀπόφρευκτος.

(Ἀκολουθεῖ)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΥΟΙΩΝΟΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας» (Τρίτη, 10 Αὐγούστου 1965) ἡ ἐπιφυλακτικότης τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἤρχισε νὰ κατανοῇται καὶ νὰ ἐκτιμᾶται δεόντως ὑπὸ σημαινόντων τινῶν Ρωμαιοκαθολικῶν κύκλων. Συγκεκριμένως ἡ «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» ἀναφέρει τὰ ἑξῆς ἄξια προσοχῆς:

«Ἐξ ἄλλου ὁ γνωστός Καρδινάλιος Λερκάρο ἔγραψεν ἀπεριφράστως, ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀκόμη ἐτοίμη διὰ νὰ λαμβάνεται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους. Ἄλλος δὲ Καθολικὸς Θεολόγος, ὁ κ. Μωρίς Βιλαιν ἀπαριθμεῖ τὰ εὐλόγως ἀπωθοῦντα τοὺς Ὁρθοδόξους θέματα, ἀναφέροντα πρῶτιστα τὴν ἔμμενον *ιδέαν τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου καὶ τὴν κατάπνιξιν τοῦ Συνοδικοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας*. Ἐνῶ δὲ ὑπ' ἄλλων Καθολικῶν κύκλων διαπιστοῦται, ὅτι ἡ ἐπιφυλακτικὴ στάσις τῶν Ὁρθοδόξων ὀφείλεται εἰς τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι «ἐὰν εἰς τὸν Καθολικισμόν αἱ καρδίαι ἔχουν ἀλλάξει, ἡ νοστοροπία ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ συχνὰ ἱμπεριαλιστικὴ, Δυτικὴ, νομικιστικὴ, ἀντάρτης», ὁ θεωρούμενος ἀριστος γνώστης τῶν ἀνατολικῶν ζητημάτων Γάλλος Καθολικὸς ἱερεὺς Ζώρς Ντεζέφ σημειοῖ ῥητῶς: «προτοῦ ἀρχίσωμεν νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ Διαλόγου, εἶναι ἀνάγκη νὰ διαλυθοῦν ὀρισμέναι παρεξηγήσεις καὶ νὰ δώσῃ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία μίαν ἀναμφίβολον μαρτυρίαν τῆς ἀλλαγῆς τῆς στάσεώς της ἀπέναντι τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολικῆς».

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω καθίσταται φανερόν, ὅτι εἶναι εὐεργετικὴ καὶ σωτήριος ἡ ἐπιφυλακτικότης τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Δύσιν, ἥτις ἐκ τῶν ἔνδον ἤρχισε ἤδη νὰ ὀδηγῆται πρὸς αὐτοκριτικὴν καὶ ἐπανεξέτασιν τῶν τέως ἀτέγκτων καὶ ἀμετακινήτων θέσεών της.

ΗΘΙΚΟΣ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΟΣ

Κατὰ πληροφορίας τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου ἡ προβολὴ τῶν ταινιῶν τοῦ κινηματογράφου ὑπερέβη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς αἰσχροτήτα καὶ σεξουαλισμὸν πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν.

Καὶ τυγχάνει γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὰ ἔργα τῆς ὁδόνης παρακολουθοῦν νέοι μὲ ἀδημιούργητον χαρακτῆρα καὶ μὲ ἀνάγκην χρηστῆς ἡθικοπνευματικῆς διαπαιδαγωγήσεως, οἵτινες ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀνηθικῶν καὶ πάντῃ αἰσchrῶν ταινιῶν στρέφονται καταγιστικῶς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἡθικὴν διαφθοράν. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρμόδιων ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἡθικὴν ἀπώλειαν τῆς νεολαίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ἧς ἑξαεῖται ἡ εὐημερία, ἡ πρόοδος καὶ τὸ μέλλον τῆς ἡμετέρας φιλότατης πατρίδος.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι σιβαρά τις χεὶρ ἐξ ἀγνῆς καὶ εἰλικρινοῦς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπης κινουμένη θὰ θελήσῃ νὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν πρὸς

περιστολὴν τοῦ ὁλοῦν ἀδυνατομένου κακοῦ, ἐξ αἰτίας τῶν αἰσchrῶν καὶ ὅλως ἀκαταλλήλων ταινιῶν, αἵτινες προβάλλονται ἐσχάτως.

Πανθολογούμενον τυγχάνει, ὅτι ὁ κινηματογράφος κατέστη πλεον σκολεῖον τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς καὶ σπουδαστήριον τῆς ἀνηθικότητος καὶ τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ νεολαία χάνει ὅ,τι τὸ ἡθικώτερον, τὸ εὐγενέστερον καὶ ἰδανικώτερον κρύπτει ἐν ἑαυτῇ καὶ μὲ τὸ ὁποῖον τὴν ἔχει προικίσει ὁ Πάνσοφος Δημιουργός.

Πότε τέλος πάντων θὰ ληφθῶσι ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων παραγόντων τὰ δέοντα μέτρα; ὅταν πάντες θὰ ἐκτραπῶσι καὶ οὐδεὶς θὰ ὑπάρχῃ ὁ σωφρονῶν;

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Μιχαήλ Ἀρχαγγέλλου, πανηγυρίζει τὸ Ἡσυχαστήριον τοῦ π. Θεοδοσίου παρὰ τὴν Παιανίαν δι' ἄγρυπνίας.

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Τρίτην πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας τὸ Ἡσυχαστήριον ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου εἰς Μπάλλαν.

Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγίων Τριῶν Παρθένων Βοτανικοῦ δι' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΜΑΣ

- 1) Ὁ Ἀρχιμ. Μερκούριος μετέβη εἰς Τήνον.
- 2) Ὁ Αἰδес. Γεώργιος Πατσάλας εἰς Σάμον.
- 3) Ὁ Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κάστρος εἰς Νάουσσαν.
- 5) Ὁ Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Κολοτούρος εἰς Λεβάδειαν καὶ Πάρον.

Ὁ πωλαίμαχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Αρχιμανδρίτης Νεόφυτος Καλοφούντης προσέφερε καὶ ἄλλα 400 φυλλάδια Παρακλητικῶν Κανόνων. Κάθε ἐπαινος ἀνίκει εἰς τὸν γενναϊόδαρον τοῦτον Ἀρχιμανδρίτην.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1